

kaldte imidlertid Kritik, og i 1912 fik vi en ny Lov om Fællesstyre, hvor det hele blev underlagt en Styrelse med en Direktør i Spidsen, der kom til at indtage en Departementschefs Stilling med direkte Referat til Ministeren. Det foreliggende Lovforslag er en Revision og Kodifikation af disse Love. De tidligere Love ophæves, og det gode, som var i det gamle, er bevaret; det gaar ofte saaledes, at ved Indførelsen af nye Reformers viser Erfaringen, at man har bortkastet noget, som man dog skulde have beholdt ved Siden af de mange nye Fremskridt, man har faaet, og saaledes er det ogsaa gaaet her. Man beholder Ordningen af det kommunale Selvstyre i alt væsentligt som i Loven af 1908, men man forbedrer den, idet man bygger paa en senere Tids Erfaring.

Den Gang vi fik Loven om Fællesstyre, fik det daværende Landsting indsat en Bestemmelse om, at inden Loven skulde til Revision, skulde et Udvalg af særlig grønlandskyndige nedsættes for at foretage en Drøftelse og stille Forslag om Forandringer i Administrationen. Dette Udvalgs Betænkning er dette høje Ting bekendt. Udvalget blev sammensat saaledes, at den Sagkundskab, som findes angaaende Grønland, sikkert paa en heldig Maade blev repræsenteret ved gennem Styrelsens forskellige Led og ogsaa ved de indfødte Grønlændere. Dette Udvalg har givet et udmærket Grundlag for den videre Lovgivning, og vi maa sige Landstinget af 1912 Tak for, at det foreslog dette Udvalg, det giver Mulighed ikke mindst for Rigsdagen til at skønne over Enkeltheder, som vilde have været meget vanskelige, hvis vi alene havde staaet overfor Lovforslagets enkelte og tørre Bestemmelser. Udvalgets Forslag har endvidere været behandlet i det her i København værende grønlandske Selskab, der væsentligt bestaar af de Grønlændere, som opholder sig her i Landet, samt grønlandske Tjenestemænd og Folk, der paa den ene eller anden Maade er knyttet til Grønland. Gennem det grønlandske Selskabs Drøftelser har Udvalgets Forslag faaet ligesom en Bekræftelse, og det kommer derved til at staa endnu klarere for os.

Udvalgets Betænkning giver, som sagt, en udmærket Oversigt over det hele, og jeg maa udtale min Glæde over, at der i Hovedlinierne er Enighed indenfor Udvalget. Hvis der havde været den frygteligste Uenighed, vilde det selvfølgelig have været vanskeligt for Lovgivningsmagten at skønne over, hvad der er det rette; men i Hovedlinierne maa

man sige, at der indenfor Udvalget er Enighed, selv om det med Hensyn til Enkeltheder har delt sig paa nogle Punkter.

Hovedformaalet med Hensyn til Grønlands Styre i Fremtiden har Udvalget udtrykt i sin Betænkning, Side 15 og med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse et Afsnit: „Det Hovedformaal, som efter Udvalgets Mening bør sættes, er Grønlændernes Udvikling til Selvstændighed, det vil sige til en saadan Modenhed i moralsk og økonomisk Henseende, at de kan blive i Stand til at leve i fri Forbindelse med den øvrige Verden, naar Landets nuværende Afsondringstilstand en Gang i Fremtiden ophører. En af de Veje, der indenfor Udvalget oftest er blevet peget paa, og som man vedblivende bør følge for at naa dette Maal, er at knytte Grønland saa nært som muligt til Danmark og i saa vidt et Omfang som muligt at tilføre Landet dansk Civilisation og Kultur. Og Stemningen herfor i Grønland er sikkert nu gunstigere end nogen Sinde før, og den bør benyttes“. Dette er altsaa Udvalgets enstemmige Anskuelse om Hovedformaalet med denne Lovgivning, at føre Grønland i nærmere Forbindelse, i stærk Tilknnytning til Danmark, til dansk Civilisation.

Om Monopolhandelen og Afspærringen har Udvalget udtalt sig udførligt. Udvalget er der enigt om, at man maa arbejde hen imod Monopolhandelens Afskaffelse; men det maa ske successive, det kan ikke ske pludseligt, og kun et enkelt Medlem af Udvalget har stillet Forslag om en Tidsbegrænsning. Det maa for øvrigt siges, at Handelen i det sidste halve Aarhundrede ikke har været drevet som Indtægtskilde for Statskassen, dens Udbytte er først og fremmest kommet Grønlænderne selv til gode. Man har der søgt at hjælpe Befolkningen paa bedste Maade, ikke mindst ved at give dem en god Pris for de Produkter, der betinger de daglige Livsforødenheder i Grønland. Jeg tænker her særlig paa Sælfangsten. Der har det været muligt at give en betydelig Pris, blandt andet ved at man paa andre Omraader har givet en lavere Pris end den egentlige Handelspris, saaledes for Eksempel paa Ræveskindene, der dog i sig selv er meget kostbare, og som Grønlænderne ogsaa faar en betydelig Pris for. Nu er der gjort endnu mere for, at de grønlandske Produkter kan udnyttes, idet vi har anlagt en Oliefabrik paa den grønlandske Handels Plads. Ved Hjælp af denne Fabrik er det muligt at gøre Sælfangsten endnu mere indbringende. Den er Hovedbetingel-